

Ο Πενταπόλεως Άγ. Νεκτάριος (1846-1920) και ο Γόρτυνος & Μεγαλοπόλεως Ιωάννης Μαρτίνος (1839-1923) (Μιχάλης Μιχαλακόπουλος)

/ [Πεμπτούσια](#)



Ο λαβωμένος Αετός της Ορθοδοξίας Άγιος Νεκτάριος, αφού εκθρονίστηκε από τη Μητρόπολη της Πενταπόλεως (Λιβύη) επέστρεψε στο κλεινό άστυ της Αθήνας. Οι άθλιοι συκοφάντες του περιβάλλοντος του υπέργηρου (υπερενενηκοντούτη) πατριάρχη Αλεξανδρείας Σωφρόνιου, άβουλου οργάνου, αγόμενου και φερόμενου, από τους αδίσταχτους και μυσαρούς αυτούς παρακοιμώμενους, έσπευσαν να διοχετεύσουν τις ανυπόστατες κατηγορίες κατά του Αγίου στις Πολιτικές και Εκκλησιαστικές Αρχές στην Ελλάδα.. Ο Άγιος περνά δύσκολες μέρες. Σε εσχάτη πενία και σε κλίμα καχυποψίας και αμφισβήτησης της ηθικής του υπόστασης. Ανεβαίνει ένα πραγματικό Γολγοθά. Η ακλόνητη πίστη στον Κύριό του είναι που τον κρατά όρθιο. Υπομένει, επιμένει και περιμένει τη δικαίωση και την αποκατάσταση. Μετά το άλγος των Παθών ακολουθεί η χαρά και το φως της Ανάστασης. Ο Κύριός του θα βρει τον τρόπο να του ανοίξει την πόρτα του αμπελώνα που του έχει ετοιμάσει. Εκεί ο Άγιος θα απλώσει τα θεία χαρίσματά του και θα τα μοιράσει σε νέους ανθρώπους, που θα εργαστούν και αυτοί στον ίδιο αμπελώνα του Κυρίου. Ο Άγιος Νεκτάριος διορίζεται Διευθυντής της Ριζαρείου Σχολής! Το ημερολόγιο κυλούσε μέσα στο σωτήριο έτος 1894. Ο Κύριος του ανέθεσε το μεγάλο έργο της μόρφωσης και διάπλασης χριστιανικού και ιερατικού ήθους των νέων ανθρώπων που θα εστελέχωναν τις ενορίες της χώρας, αλλά και νέων που θα ακολουθούσαν κοσμική σταδιοδρομία.



Η θητεία του Αγίου στη Ριζάρειο (1894-1908), υπήρξε ιστορική. Εδίδασκε όχι μόνο με το λόγο του, αλλά και με το παράδειγμά του. Η ταπεινοφροσύνη ήταν η πρώτη αρετή που ήθελε να μεταδώσει στους σπουδαστές. Θύμιζε τον Κύριο που ζώστηκε το λέντιο και έπλυνε τα πόδια των μαθητών του. Εκεί συγγράφει έργα θεολογικά, εκκλησιαστικά, υμνολογικά. Συνομιλεί με ανθρώπους του πνεύματος, των γραμμάτων, της θεολογίας, της Εκκλησίας, για τα μείζονα προβλήματα του Έθνους, της Εκκλησίας, του ευσεβούς λαού.

Λίγο πιο πάνω από τη Ριζάρειο έχει το κατοικητήριό του και ένας άλλος αξιόλογος άνδρας της Ορθοδοξίας. Είναι ο Αρχιμανδρίτης Ιωάννης Μαρτίνος, Εφημέριος στο Ναό των Αγίων Θεοδώρων, της πλατείας Κλαυθμώνος, ο μετέπειτα (1901), εξ εγγάμων επιλεγείς και εν μακρά χηρεία διατελών, μητροπολίτης Γόρτυνος και

Μεγαλοπόλεως. Οι δύο άνδρες στη διακονία του αυτού Κυρίου, συνδέονται με φιλία και αδελφική εν Χριστώ αγάπη. Ανταλλάσσουν απόψεις για τα διάφορα προβλήματα της Εκκλησίας, για τον αντιαιρετικό αγώνα, για θέματα υμνογραφικά, ποιμαντικά, οργανωτικά. Οι δύο άνδρες έχουν πολλά κοινά στοιχεία και πολλά κοινά χαρίσματα. Είναι σύγχρονοι και αγωνίζονται στις επάλξεις της Ορθοδοξίας στην πρώτη γραμμή του Μετώπου.

Ο Ιωάννης Μαρτίνος είναι γόνος της ιστορικής κωμόπολης της Στεμνίτσας Γορτυνίας. Μεγάλωσε δίπλα από τα ιστορικά μοναστήρια του ποταμού Λούσιου. Τη Μονή Φιλοσόφου, τη Μονή Προδρόμου, τη Μονή Αιμουαλών.

Ο μοναχικός βίος ασκούσε τεράστια γοητεία στον Ιωάννη. Στα μοναστήρια έμαθε εξ απαλών ονύχων τα εκκλησιαστικά γράμματα, την ψαλτική, την αγιογραφία, την Ιστορία του Γένους. Τα βιώματα αυτά τον οδήγησαν πάλι ως Δεσπότη, στη φτωχή, απομακρυσμένη, αλλά φορτωμένη με κλέη ανδρών ηρωτόκο και αγιοτόκο Γορτυνία.

Ο Ιωάννης ως Αρχιμανδρίτης εργάζεται άοκνα και ακατάπαυστα. Κηρύττει από τον άμβωνα, διδάσκει στο Αρσάκειο, συγγράφει θεολογικά και εκκλησιαστικά έργα, συνθέτει ύμνους, διενεργεί με απόφαση της Συνόδου διορθώσεις στα Εκκλησιαστικά Βιβλία, πλαισιώνει ταχτικά το βήμα στην Εταιρεία των Φίλων του Λαού, εξομολογεί και διαποιμαίνει το λαό της ενορίας του, συνομιλεί και συσκέπτεται με ταγούς της Πολιτείας και της Εκκλησίας για τα μείζονα θέματα του Έθνους και της Εκκλησίας.

Ο μακαριστός Ιωάννης μεγαλωμένος δίπλα από τα μοναστήρια του Λουσίου ένοιωθε πάντα μέσα του την ακατανίκητη έλξη της μοναστικής ζωής.

Ο Άγιος Νεκτάριος πάλι από την παιδική του ηλικία έτρεφε θαυμασμό για τη μοναχική και μοναστηριακή ζωή. Το όνειρό του ήταν όσο γινόταν γρηγορότερα να βρεθεί κοντά στο ησυχαστήριο μονής, για να είναι απερίσπαστος στην αδιάλειπτη προσευχή, στην παραγωγή συγγραφικού και υμνολογικού έργου, μακριά από το θόρυβο της πόλης. Το όνειρό του αυτό το υλοποίησε μετά τη θητεία του στη Ριζάρειο. Από το 1908 ως το θάνατό του (1920) έζησε την ησυχαστική ζωή στην Αίγινα. Εκεί συνέχισε ν' ανεβαίνει σταθερά την κλίμακα που οδηγεί στην αγιότητα.

Είναι πραγματικά συγκλονιστική μια ανέκδοτη επιστολή του Ιωάννη Μαρτίνου από 24-9-1902 προς τον Άγιο Νεκτάριο, που μπορεί να πει κανείς ότι αποτελεί προτύπωση της αγιοποίησης του Αγίου Νεκταρίου. Περιέχει ένα απολυτίκιο για τον Άγιο Νεκτάριο, Πατριάρχη Κων/λεως, που είχε συνθέσει ο μακαριστός Ιωάννης.

Η επιστολή έχει ως εξής:

«Εν Δημητσάνη τη 24 7ρίου 1902

Σεβασμιώτατε αδελφέ,

Ανακαλών εν τη μνήμη μου τους εκ παλαιών φίλους μου, συνεχέστερον ενθυμούμαι την υμετ(έραν) σεβασμιότητα καθόσον και λίαν συνεχώς εγκύπτω εις το πνευματικόν εντρύφημα του θησαυρίσματος των Ιερών Λογίων.

Εις αντίδοσιν της προς την υμετέραν αγαπητήν και πολυτίμητον σεβασμιότητα υπολήψεως και αγάπης προσφέρω και εγώ το όπισθεν πνευματικόν στραγάλιον του ομωνύμου Αγίου Νεκταρίου πατριάρχου Κων/λεως, όπως ψάλληται εν τη μνήμη του.

Κατασπαζόμενος την πανίερρον υμών κορυφήν διατελώ

Ο εν Χριστώ αδελφός

Ο Γορτ(υνος)-Μεγαλ(οπόλεως)

Ιωάννης»

Κλείνοντας τη μικρή αυτή αναφορά κρίνουμε αναγκαίο να τονίσουμε ότι ο Άγιος ακόμα και όταν αποσύρθηκε στην Αίγινα για να διέλθει το υπόλοιπον της ζωής του δεν έμεινε χωρίς ενοχλήσεις και προβλήματα. Οι Εξουσίες έχουν πάντα ως όργανά τους και μοχθηρούς ανθρώπους. Με ανύστακτα πάθη. Οι Άγιοι όμως προσεύχονται και γι αυτούς...

Άφες αυτοίς Πάτερ Άγιε ου γαρ οίδασι τι ποιούσι...

Περιοδικό «Οι Τρεις Ιεράρχαι», Οκτ. - Νοέμ. - Δεκ. 2017